

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: R. H.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2015, č.j. „X“, o invalidní důchod,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 12. 6. 2015, č.j. „X“, kterým byly námitky žalobce zamítnuty a bylo potvrzeno rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 4. 2015, č.j. „X“, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice ze dne 8. 4. 2015 není invalidní, jelikož jeho pracovní schopnost poklesla pouze o 30 %.

V žalobě uvedl, že s rozhodnutím žalované nesouhlasí, neboť při posouzení jeho zdravotního stavu byl pokles pracovní schopnosti stanoven na dolní hranici rozmezí zdravotního postižení uvedené v kapitole V., položce 8, písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „příloha k vyhlášce č. 359/2009 Sb.“), pro které je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 30 % - 45 %. Žalobce uvedl, že žalovaná nepřihlédla k ustanovení § 2 odst. 3 přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., neboť nebyl dostatečně zohledněn vliv dalších zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti. Závěrem žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě mimo jiné uvedla, že věc se týká posouzení zdravotního stavu, a proto nechť je zdravotní stav žalobce posouzen Posudkovou komisí

Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, od jejíhož posouzení by se mělo odvíjet rozhodnutí ve věci.

Žalobce při jednání soudu odkázal na žalobu a dále uvedl, že vzhledem ke svému zdravotnímu postižení nemůže sehnat zaměstnání. Fyzické práce není schopen, neboť jej trápí bolesti zad, a nedostatečné vzdělání je příčinou, proč nemůže vykonávat zaměstnání v kanceláři. V roce 2010 byl nucen i přes bolesti zad nastoupit do zaměstnání, aby měl z čeho uhradit nájem. Z předchozího bydliště jej vystěhovali na ulici. Žalobce uvedl, že když byl zaměstnán, utrpěl dva pracovní úrazy, neboť upadl. Nakonec sám podal výpověď, protože už nemohl dále pracovat. V zaměstnání musel tahat těžký přístroj na odstraňování psích exkrementů a jeho žádostem na přeřazení na jinou práci nebylo vyhověno. Žalobce navrhl, aby žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Žalobce požaduje přiznat náhradu nákladů řízení odpovídající poštovnému a cestovnému.

Pověřená pracovnice žalované při jednání soudu poukázala na posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí a navrhla žalobu zamítnout.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu v následném řízení ve věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 8. 4. 2015 byl posudkovou lékařkou správního orgánu I. stupně, MUDr. S. S., vypracován posudek o invaliditě žalobce, jehož závěrem bylo zařazení zdravotního postižení jmenovaného do kapitoly V., položky 8, písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 30 %. Na základě tohoto posudku vydal správní orgán I. stupně dne 16. 4. 2015 rozhodnutí, jímž zamítla žádost o invalidní důchod pro neplnění podmínek ustanovení § 38 zákona o důchodovém pojištění. Po námitkách žalobce proti nepřiznání invalidního důchodu, nechala žalovaná dne 9. 6. 2015 prostřednictvím posudkové lékařky, MUDr. L. D., vypracovat další posudek o invaliditě, dle jehož závěrů nebyly shledány medicínské důvody ke změně posudkového závěru. Posudková lékařka tedy dospěla ke shodnému závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce 8, písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 30 %. Na jeho základě pak žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí, jímž námitky žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu

prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle ustanovení § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyl, popřípadě znovu nabyl schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech.

Procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

V projednávané věci bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, že se námitky žalobce zamítají a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 4. 2015, č.j. „X“ se potvrzuje.

Protože jedním z předpokladů pro nárok na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, bylo třeba zjistit, zda žalobce splňoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podmínky invalidity, tj. zda pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u něj činil nejméně 35 %.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem lékařky MUDr. L. D., která učinila závěr, že žalobce není invalidní. Žalovaná se v řízení mimo jiné zabývala i požadavkem žalobce na posouzení zdravotního stavu lékařem v Praze, kdy tento požadavek neshledala důvodným, neboť řízení o námitkách je vedeno odděleně a nepodílejí se na něm osoby, které se účastnily jednání u správního orgánu I. stupně. Tento závěr považuje

soud za dostatečně odůvodněný. Soud se nicméně se závěrem lékařky o posouzení zdravotního stavu žalobce nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci předmětného soudního řízení v intencích ustanovení § 52 odst. 1 v návaznosti na ustanovení § 77 s.ř.s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „Komise“ nebo „posudková komise“), která je v těchto věcech dle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, k posouzení zdravotního stavu povolána. Tato Komise se sídlem v Ústí nad Labem nově posoudila celkový stav žalobce a také posoudila pokles jeho pracovní schopnosti.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou Komisí soud zjistil, že jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace, odborných lékařských nálezů a vyžádané psychiatrické konzultace dne 30. 11. 2015. Žalobce byl jednání komise přítomen. Přímou při jednání komise byl rovněž vyšetřen odbornou lékařkou z oboru fyziatrie a rehabilitačního lékařství, MUDr. I. S. Z posudkové dokumentace je patrné, že Komise při posuzování vycházela z nálezů ošetřující lékařky žalobce, MUDr. L. ze dne 12. 5. 2014, posudkové spisové dokumentace správního orgánu I. stupně z 8. 4. 2015, posudkového zhodnocení námitkového řízení ze dne 9. 6. 2015, opakovanými ortopedickými nálezy MUDr. S. posledního ze dne 25. 2. 2015, opakovanými psychologickými nálezy Mgr. H., posledního ze dne 20. 11. 2014, konzultace zdravotního stavu žalobce se specialistou z oboru psychiatrie, MUDr. G. ze dne 12. 11. 2015 a vyšetření žalobce při jednání posudkové komise odbornou lékařkou z oboru fyziatrie a rehabilitačního lékařství, MUDr. I. S., ze dne 30. 11. 2015.

Komise zjistila, že u žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je mentální retardace lehkého stupně, tj. zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce 8, písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 30 % (rozmezí 30 % - 45 %). Dolní procentní hranice stanoveného rozmezí byla zvolena proto, že u žalobce se nejedná o maladaptivní chování, nemá značně sníženou úroveň sociálních dovedností ani zhoršené nebo snížené ovládací či rozpoznávací schopnosti. Žalobce je adaptován na své sociokulturní prostředí a je zcela orientován ve všech kvalitách. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu ustanovení § 3 a § 4 citované vyhlášky nemění. U žalobce jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který dle rozsahu funkčního postižení žalobce neodpovídá žádnému stupni invalidity. Žalobce sice uvádí, že není schopen využít dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti nebo pokračovat v předchozí výdělečné činnosti, ovšem dle Komise je schopen rekvalifikace na jiný druh výdělečné činnosti. Posudkový závěr Komise vychází ze zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Mezi doloženými lékařskými zprávami nejsou rozpory. Zdravotní stav žalobce a jeho funkční důsledky byly pro účely posudkového závěru zjištěny v rozsahu, který je dostatečný pro použití posudkových kritérií stanovených v právních předpisech, jelikož byly objektivizovány všechny skutečnosti týkající se zdravotního stavu nebo jeho funkčních důsledků významné pro soudkový závěr.

Soud uvádí, že se s posudkovými závěry Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ztotožnil, když za daného stavu věci neshledal potřebu, aby bylo provedeno další dokazování v podobě vypracování dalšího revizního posudku jinou posudkovou komisí, případně v podobě znaleckého zkoumání zdravotního stavu žalobce. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, přitom koresponduje v ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího

správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č.j. 2 Ads 9/2003-50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003 č. j. 5 Ads 22/2003-48 či ze dne 12. 3. 2009, č.j. 3 Ads 143/2008-92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz. S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, proto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a nadto se náhrady nákladů řízení výslovně vzdal při jednání a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 20. června 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová